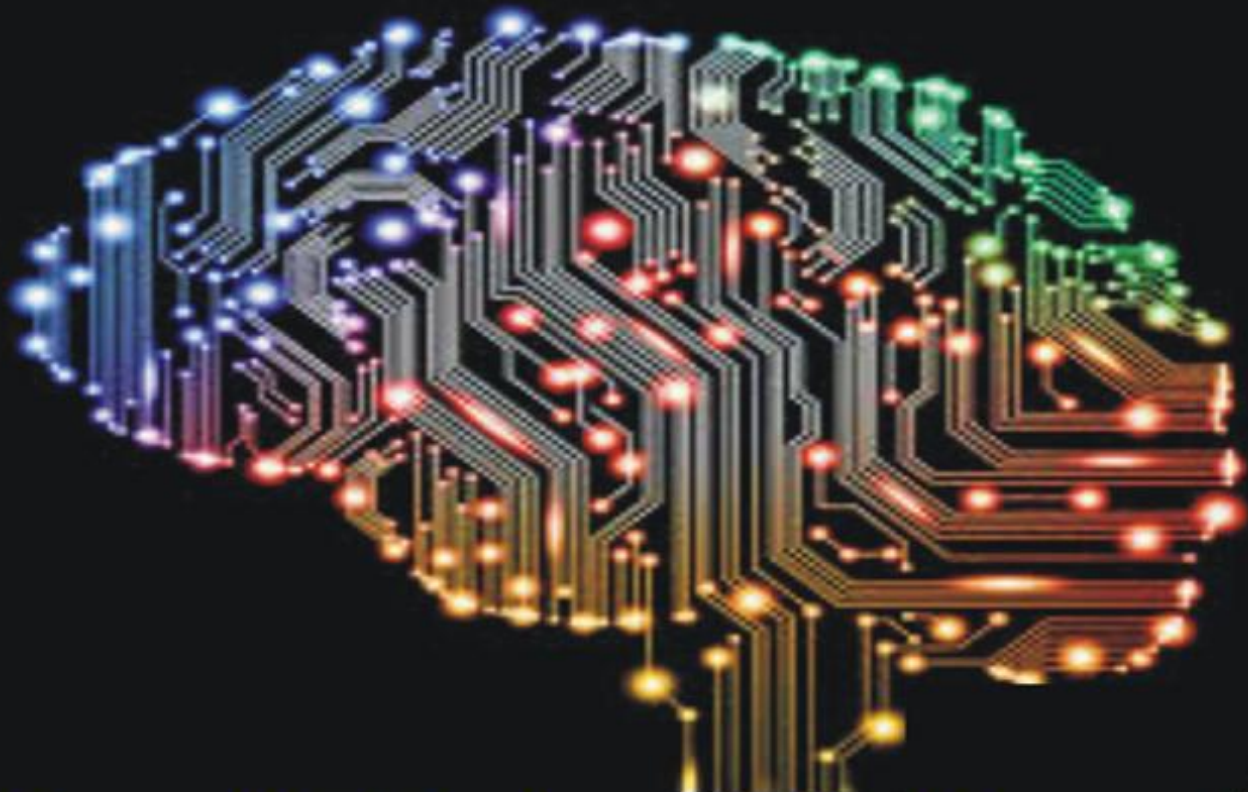

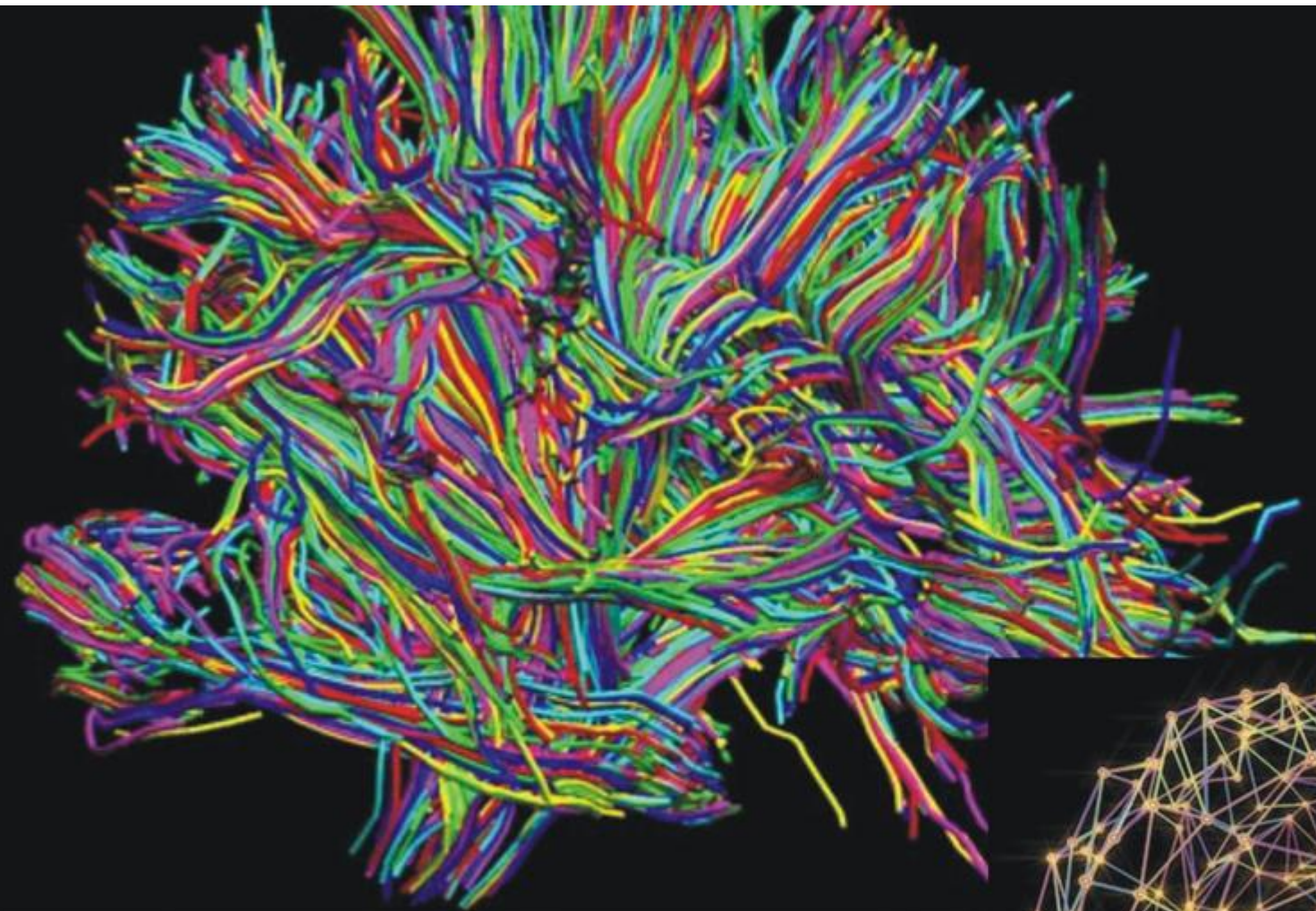
CONSILIERE FAMILIALA SI DE CUPLU

Creierul Bărbatului!

CREIERUL FEMEIEI!!!

CitateMaxime.ro

Bărbatu-i fericit zicând: așa vreau eu.

Femeia-i fericită zicând: așa vrea el.

Friedrich Nietzsche

Obiectivul terapiei este ca membrii familiei (fiecare în parte) să devină sensibili la nevoile și sentimentele lor și să le împărtășească în cadrul familiei. În acest mod, unitatea familială se poate baza pe o interacțiune vie și autentică, mai degrabă decât pe represiune și autonegație.

REALITĂȚILE COMUNE SE REALIZEAZĂ ÎN BAZĂ REZONANTEI.

Scopul terapiei de familie enunțate de **V. Satir** includ **3 schimbări în sistemul familiei** (1972):

1. Fiecare membru al familiei să devină în stare de a relata congruent, complet și onest ceea ce vede și aude, simte și gândește despre el însuși și ceilalți, în prezența celorlalți. Cu alte cuvinte fiecare trebuie să fie el însuși în prezența și la adresa celorlalți;
2. Fiecărei persoane din familie trebuie să i se adreseze și să se raporteze la ea în termenii unicității sale, așa încât deciziile să se poată lua mai curând prin explorare și negociere, decât în termeni de putere;
3. Diferențele între persoane trebuie să fie conștientizate în familie și folosite cu „creștere”.

Există **două orientări metodologice** în terapia experiențială de familie:

tendința dominantă de concentrare și orientare asupra indivizilor și experienței lor trăite în familie (în contactele interpersonale), mai mult decât asupra organizării familiale. Kemper în (1981) considera în acest sens că responsabilitatea principală a terapeutului este „față de oameni, față de fiecare individ în cadrul unei familii, și doar secundar față de organizația numită familie”.

Orientarea dominantă asupra sistemului familial, mai mult decât asupra indivizilor.

„Creșterea” - ca scop terapeutic - se referă aici la „câștigul” interacțional al sistemului familial, la evoluția întregii familii ca organizație. Această tendință apare în terapia lui C. Whitaker, D. Keith, și G. Napier

Fiecare din noi suntem aici intr-o secventa dintr-o calatorie, o calatorie in evolutie si in aceasta calatorie-venim singuri si plecam singuri. De-a lungul calatoriei avem tovarasi de drum, avem tovarasi de calatorie, dar ei vin si pleca, vin si pleaca si desi este o calatorie care o facem singuri in adevar, in realitate, in aceasta galaxie nu esti singur niciodata.

Ai ales doi parinti, ai o familie, colegi de munca, dar la baza sunt energii, care nu au timp si spatiu, iar fizicul nu este factorul determinant si niciodata nu suntem singuri. In caz ca ar fi sa urmarim un film, ni se alatura mereu alti oameni, avem pe cineva alaturi-parintii, familia extensa, adult fiind ai un giob, prieteni, care sunt tovarasi de drum, dar de care este bine sa nu te atasezi de nimeni.

Orice relatie are timpul ei de functionare, iar fiecare om are dreptul sa faca o alegere, chiar daca alegerea noastra este perceputa in mod special de egoul celuilalt. Eu am intrat singur in relatie si singur ies din relatie in dependenta de continutul evolutiei mele.

Sunt pregatita sa comunic, as putea sa-l spun celuilalt ce-mi place si ce nu-mi place la ea, cat de mult sunt pregatit sa mearga aceasta relatie, sa vina si el cu aceiasi dorinta de a comunica, pornesti de la sine, dar tine si de unicitatea lui, de inensitatea, cu care este inzestrat cel mai implicat in relatie, mereu exista intensitatea individuala.

Frica de singuratate este o alegere, deseori singuratatea unor oameni li se potriveste mai bine- retrasi, pentru ei este o relaxare timpul petrecut cu sine, o perioada de incarcare, de echilibrare si apoi investesti in celalalt, ai ce darui, nu este necesar neaparat sa calibram unucitatea sa la energia relatiei. Cand vrei sa vii sa construiesti in relatie, el sa aiba spatiu sau, iar pasiunile lui sa nu fie la fel ca celalalt.

Sunt alegerile fiecaruia -cati oameni
vrea sa fie in viata lor-penru cineva a fi
singur este un dezastru, pentru
altcineva este un firesc.

La despartire poate sa fie o tristete-mi-
ar fi placut sa fie in alt mod, dar
intelegerea ca oamenii vin si pleaca,
accepti si partea inversa, iar tu poti sa
controlezi lucrurile ce tin de tine, n-ai
cum sa controlezi perceptia celuiilalt.

CONVENTIILE SOCIALE sunt puternice, pentru ca acestea vin din convingeri collective din perceperea societatii, iar actualmente lucrurile s-au schimbat si sunt mai multe divorturi decat casatorii. Alegerile bune pentru individ este o relaxare, iar 2 oameni vor sta impreuna cat timp sunt potriviti, sa fie liberi impreuna, iar cand unul hotaraste sa se retraga, ideal este despartirea sa aiba loc dupa o conversatie amiabila.

La momentul deciziei este bine sa aplici in viata ceea ce stii, atunci cand simti sa si vorbesti, ca sa eviti sa stringi tensiune, cand pleci sa stii de ce pleci-fug sau plec, ca in alta parte este mai confortabil si in acel moment, spun ca eu simt sa plec pentru evolutia noastra sau ca plec ca simt sa ma retrag.

In situatia cand nu se simt present in relatie, iar deseori n-au stiu de ce au intrat in relatie si nu stiu cum sa iasa, ca doarnu poti sa tii pe nimeni cu forta, poti sa incerci sa-l tii cu forta, dar oricum va plecasi este bine sa intelegem, ca in viata ta vor veni alti oameni mai potriviti la nivelul tau de evolutie.

Fiecărei persoane din familie este necesar să i se adreseze și să se raporteze la ea în termenii unicității sale, așa încât deciziile să se poată lua mai curând prin explorare și negociere, decât în termeni de putere;

1. diferențele între persoane trebuie să fie conștientizate în familie și folosite cu „creștere”.

CUPLU, CĂSĂTORIE, FAMILIE

Noțiuni generale

Foarte mult timp, conceptele de cuplu, căsătorie și familie au fost definite într-o manieră extrem de asemănătoare, caracteristicile lor fiind deseori confundate. Incercând să precizăm conținutul lor notional, dorim să realizăm o mai clară delimitare a acestor concepte și a relațiilor dintre ele, fără a avea pretenția unei tratări exhaustive. Cuplul premerge, de regulă, căsătoria, în urma căreia ia naștere familia cuplul marital și descendenții săi.

Orice relație de cuplu se formează și evoluează traversând mai multe etape:

1. FUZIUNEA - presupune abolirea diferențelor dintre cei doi parteneri care, atunci când sunt împreună se simt ca „unul” (de exemplu, la restaurant după ce unul dintre ei s-a hotărât ce să ia, celălalt tinde să spună: „Vreau ce servești tu!” sau „Vreau același lucru ca și tine!”);

2. DIFERENȚIEREA - implică reafirmarea propriei identități și testarea solidității legăturii (la restaurant, reacția inițială se transformă în: „Cum poți să mănânci așa ceva? Mie îmi dă frisoane”);

3. Fiecărei persoane din familie trebuie să i se adreseze și să se raporteze la ea în **TERMENII UNICITĂȚII SALE**, așa încât deciziile să se poată lua mai curând prin explorare și negociere, decât în termeni de putere;

4. **DIFERENȚELE** între persoane trebuie să fie conștientizate în familie și folosite cu „creștere”.

5. EXPLORAREA - este etapa de testare a a capacității de îndepărtare ale partener (prin participarea la activități asociative diferite, plimbări cu proprii amici, chiar vacanțe separate) și a fidelității;

6. RE-APROPIEREA - se realizează dacă primele trei stadii au fost bine depășite. Acum se definește motivul rămânerii împreună, se stabilește o „hartă” a cuplului, se stabilesc sarcinile fiecăruia, indivizii îmbogățindu-se prin diferențele celuilalt;

DR. RICHARD CARLSON

*SECRETUL
FAMILIEI
FERICITE*

100

de sfaturi
pentru
o familie
unită

**Să
nu faci
din tânțar
armăsar!**

Axel Springer Editură
1997

7. **COOPERAREA** - presupune angajarea din plin într-o construcție comună. Ea este și faza în care fiecare este atent la evoluția celuilalt, în care partenerii se interesează de carieră și în care cuplul și-a dobândit echilibrul funcțional;

8. SINERGIA este stadiu cel mai înalt al

evoluției, în care cei doi constituie o veritabilă echipă, unică, ce realizează unitatea existenței sale. Cuplul poate desfășura o bogată activitate socială și profesională și se poate ocupa de creșterea și educarea copiilor. Diminuarea cooperării și sinergiei erodează, treptat, legăturile dintre parteneri și conduc, mai devreme sau mai târziu, la ruptura afectivă și, în final, la disoluția cuplului. Viața în cuplu îi permite omului să evite disconfortul creat de sentimentul solitudinii și insecurității și va dăinui, probabil, atâta timp cât în specia umană va exista sentimentul iubirii și nevoia susținerii psihologice pe care cei doi parteneri vor simți nevoia să le împărtășească. Totuși, familia reprezintă matricea de bază, care asigură perpetuarea speciei și nu cuplul. Din acest motiv el este înțeles și resimțit ca

instrument al unui scop care îl depășește" (L. Baechler, 1997)

Viața în cuplu îi permite omului să evite disconfortul creat de sentimentul solitudinii și insecurității și va dăinui, probabil, atâta timp cât în specia umană va exista sentimentul iubirii și nevoia susținerii psihologice pe care cei doi parteneri vor simți nevoia să le împărtășească. Totuși, familia reprezintă matricea de bază, care asigură perpetuarea speciei și nu cuplul. Din acest motiv el este înțeles și resimțit ca „instrument al unui scop care îl depășește” (J. Baecheler, 1997).

Căsătoria este o uniune dintre un bărbat și o femeie. Această particularitate este considerată a fi atât de firească încât, legiuitorul nu a considerat necesar să o precizeze. În multe țări se exclude categoric căsătoria între homosexuali și ridică unele probleme juridice în cazul transexualilor.

Este validată doar căsătoria transexualului care a efectuat operația de schimbare de sex și după înregistrarea acesteia la serviciul de stare civilă cu un partener de sex opus celui dobândit prin operație (a transexualului bărbat, devenit femeie, cu un partener masculin sau a transexuailui femeie, devenit bărbat, cu o femeie).

Căsătoria este liber consimțită. În perioada interbelică, această libertate era îngrădită în dreptul român unor categorii profesionale (membrii corpului diplomatic trebuiau să obțină aprobarea Ministerului Afacerilor Externe, iar ofițerii nu aveau dreptul să se căsătorească cu o femeie fără zestre). Legea 80/1995 privind statutul cadrelor militare prevede că acestea nu se pot căsători cu o persoană apatridă sau care nu are exclusiv cetățenia română decât în baza aprobării prealabile a Ministerului Apărării Naționale. Căsătoria este monogamă.

MITURILE CĂSĂTORIEI

Câteva dintre cele mai răspândite credințe false și confuzii cu privire la căsătorie sunt:

1. *CĂSĂTORIA PROVINE DIN RAI*. Faptul că simpla atracție dintre doi oameni și parcurgerea ceremonialului sacru (și legal) al căsătoriei le oferă soților o dispensă specială - care îi scutește de efortul necesar, în mod normal, în majoritatea întreprinderilor de succes - este o iluzie romantică. În realitate, orice relație se menține numai în condițiile implicării constante și ale angajamentului profund față de partener.

2. *CĂSĂTORIA ESTE O CĂSNICIE*.

Cuvintele „căsătorie” și „căsnicie”* sunt utilizate interșanjabil. Dar, așa cum arătam și

Mireille și Hervé Scala
Cuplul în psihogenealogie
Influența familiei în alegerea partenerului –
o explicație a succesului și eșecului în relații

3. *CUPLURILE CASAȚORITE ESTE NECESAR SĂ FIE ÎMPREUNĂ „LA BINE ȘI ÎN ALTE SITUAȚII SPECIALE” și să accepte ceea ce li se întâmplă.* Este ca și cum niște forțe impersonale ar acționa deasupra soților (destinul) și ar decide cursul vieții lor. În realitate, ceea ce li se întâmplă depinde, în mare măsură, de ei înșiși și de resursele pe care le aduc cu ei în mariaj.

4. *PARTENERII ESTE BINE Să FIE „COMPATIBILI”* pentru ca mariajul să se realizeze. Deși există o parte de adevăr în această credință, afirmația lui Platon potrivit căreia "partenerii „adevărați” se potrivesc ca piesele unui joc de puzzle" este un nonsens. Orice căsătorie implică un amplu proces de acomodare reciprocă desfășurat, adesea, de-a lungul întregii vieți în comun.

5. CUPLURILE CONJUGALE FERICITE

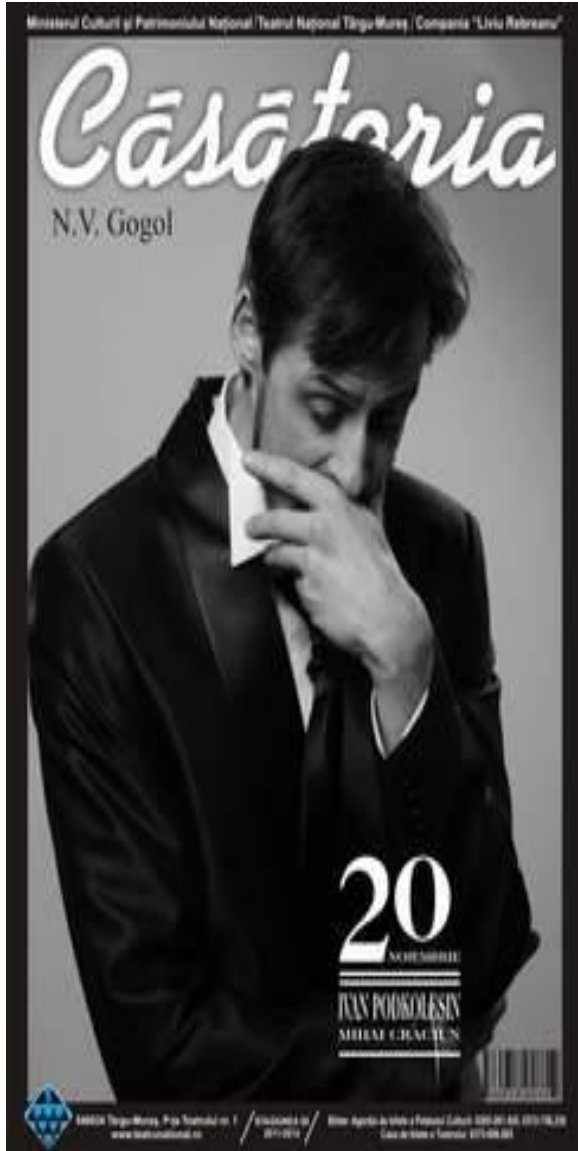
NU SE CEARTA NICIODATA. Toate cuplurile se confruntă cu dispute, conflicte și probleme. Atâta timp cât partenerii își mențin autonomia firească, este firesc ca ei să gândească diferit și să aibă perspective diferite asupra unuia și aceluiași eveniment. Cuplurile mai fericite sunt acelea care dispun de abilități mai mari de comunicare, negociere și rezolvare a divergențelor în mod amiabil, în timp ce cuplurile care evită sau neagă conflictele tind să fie mai nefericite.

6. CUPLURILE CARE RĂMÂN ÎMPREUNĂ SUNT CELE FERICITE.

Imaginea potrivit căreia mariajele „stabile” sunt în mod necesar fericite este nerealistă.

Numeroase cupluri care nu ajung niciodată la divorț au mai multe motive să divorțeze, decât unele din cele care recurg la separarea legală. Fie că sunt prizonierii unor mentalități depășite („un copil nu poate fi crescut adecvat de un singur părinte”), fie de dragul unor condiții materiale sau de teama de a face față unei singurătăți totale (mai teribilă decât cea în doi?) etc., partenerii pot alege să rămână „împreună” întreaga lor viață, chiar dacă au suficiente motive să se despartă

7. PROBLEMELE PERSONALE NU TREBUIE DISCUTATE CU PARTENERUL.

Acest mit sugerează faptul că, problemele personale ar trebui păstrate pentru sine. Dar, dacă partenerii maritali nu pot obține susținerea și simpatia reciprocă în suișurile și coborâșurile vieții, de la cine să ie mai obțină? O relație afectuoasă și plină de grijă pentru celălalt trebuie

**8. CUPLURILE CĂSĂTORITE
NU TREBUIE SĂ DISCUTE
DIFICULTĂȚILE LOR CONJUGALE
CU ALTE CUPLURI.** Această regulă este numită
și „tabu-ui intermarital”. Ea privează cuplurile de orice tip
de suport sau de ajutor reciproc, pe care și le-ar putea oferi.

**9. SOTII NU AU NEVOIE DE
CONSILIERE SAU TERAPIE
DECÂT ATUNCI CÂND SUNT**

9. Sotii nu au nevoie de consiliere sau terapie decât atunci când sunt profund afectați. De fapt, atunci când partenerii sunt deja prea afectați de relația toxică în care sunt prinși, ajutorul profesional ar putea veni prea târziu deoarece, alienarea psihologică diminuează motivația cuplului de a lucra la salvarea relației.

În concluzie, căsătoria este calea unor prefaceri ale personalității prin experiența conjugalității și parentalității. Din punct de vedere psihologic, căsătoria deplină nu este creată de un act al Stării civile sau de Biserică și nici printr-o alegere prealabilă fragilă, ci prin faptul duratei sale.

Adevărata căsătorie este legătura fecundă, care durează, care sfidează moartea, afirmă
Ph. Aries

FAMILIA - DIMENSIUNI, CARACTERISTICI ȘI TIPOLOGII.

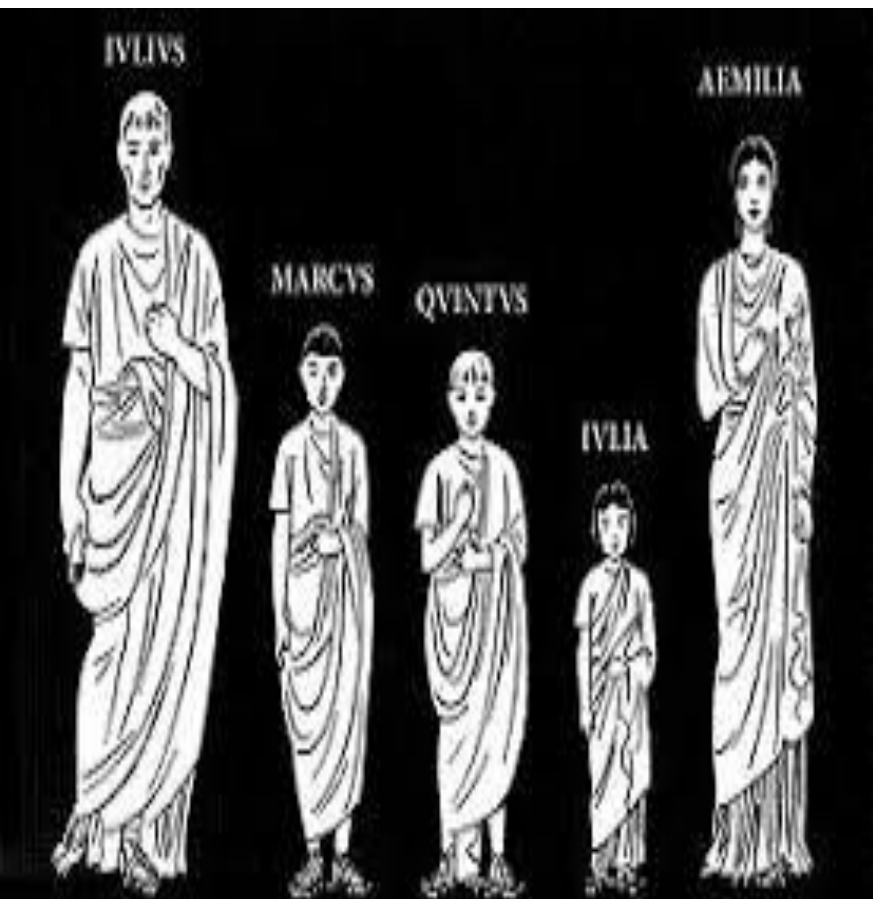
Noțiunea modernă ale familiei provine din latinescul familia. La romani, noțiunea desemna inițial proprietatea cuiva (pământul, casa, banii, sclavii) și, mai apoi, relațiile de rudenie sau afiliere. Mult timp, până în preajma secolului al XIX-lea, familia a fost considerată drept o asociere naturală, prepolitică, ierarhică, indisolubilă și privată între părțile unui cuplu heterosexual și copiii lor naturali (M. Minow și M.L. Shanley, 2001). Această concepție asupra familiei s-a dovedit a fi profund sexistă: soțul avea autoritate asupra soției, era stăpânul gospodăriei și reprezentantul întregii sale familii în sfera publică; ea nu a acoperit însă întreaga realitate a situațiilor și raporturilor familiale.

Diferența dintre imaginea familiei în teoria politică și legislație, pe de o parte, și experiențele de viață și expectațiile multor indivizi, pe de altă parte, a sporit considerabil de la mijlocul secolului al XIXlea și până astăzi. Treptat, căsătoria a fost înțeleasă ca un contract încheiat cu consimțământul partenerilor, uniunea putând fi desfăcută atunci când una dintre părți nu respectă convențiile stabilite prin acordul comun (așa cum am văzut în cadrul teoriei contractuale).

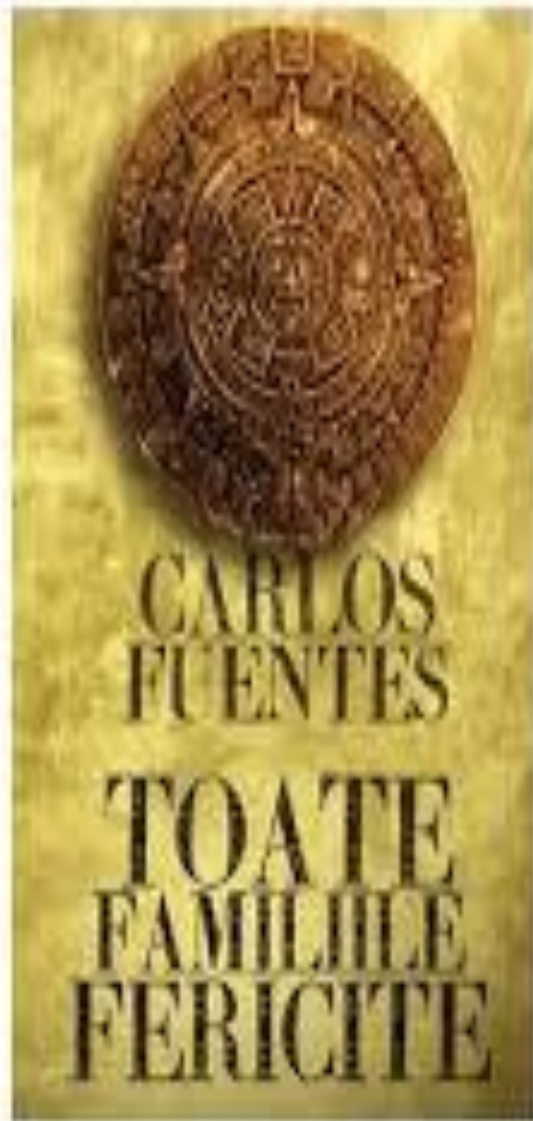
De la mijlocul secolului al XIX-lea, au fost acceptate tot mai mult adopțiile legale, reflectând faptul că relațiile de legătură dintre părinte și copil pot fi create și prin voință și consimțământ, nu numai prin activitatea biologică naturală. Din a doua jumătate a secolului trecut, a fost pus sub semnul întrebării caracterul „natural” al subordonării femeii autorității soțului ei, iar copiii au încetat să a mai fi tratați ca o proprietate parentală.

Ca urmare a imixtiunii tot mai mari a statului în domeniul privat familial, legile au restrâns puterea absolută a soțului asupra soției, a părinților asupra copiilor (de exemplu, în domeniul muncii acestora), au lărgit libertățile copiilor și au impus solicitarea opiniei lor pentru stabilirea custodiei în urma divorțului (M. Minovv și M.L. Shanley, 2001).

Din moment ce acțiunile membrilor familiei au fost considerabil restricționate de deciziile politice și legislative, familia nu a mai putut fi analizată ca o „entitate prepolitică”. Astăzi, familia este definită ca o structură dinamică, în permanent proces de modelare și rernodelare, constând în ansamblul relațiilor dintre membrii ei, uniți prin relații de căsătorie, origine (filiație sau rudenie prin descendența dintr-un autor comun) și adopție.

Din punct de vedere juridic, familia reprezintă o entitate formată din soțul, soția și au ai oricăruia dintre ei, care au aceeași locuință. Dar, familia poate include și ilor (cu aceiași domiciliu ca și ei) sau poate fi alcătuită din persoana singură, divorțată sau văduvă) și copiii aflați în întreținerea acesteia. Cele mai importante cadrul familiei sunt reglementate prin norme juridice. Acestea vizează totalitatea de familie, clasificate în următoarele categorii (apud. G. Lupșan, 2000):

porturile de căsătorie, legate de încheierea, căsătoriei, condițiile de fond și de tele personale și patrimoniale ale căsătoriei, încetarea și desfacerea acesteia;

aporturile de filiație, privind modul în care se stabilește filiația fată de părinți, ală a copilului născut în căsătorie sau în afara ei. Raporturile de adopție, privesc și încuviințarea înfierii- persoanele între care adopția poate avea loc, raporturile i patrimoniale care rezultă din adopție, desființarea și desfacerea adopției;

- raporturile privind ocrotirea parentală, incluzând ansamblul drepturilor și obligațiilor părinților față de interesele personale și patrimoniale ale copiilor lor minori;

- unele raporturi asimilate de lege raporturilor familiale. Este vorba despre relațiile dintre foștii soți, unele relații dintre un soț și copilul celuilalt soț, unele relații dintre fostul adoptat și fostul părinte adoptiv etc. Deși rezultă din rudenie sau căsătorie, unele raporturi rămân în afara reglementării dreptului familiei. Spre exemplu, drepturile succesoriale ale membrilor unei familii sunt reglementate de dreptul civil. Din punct de vedere psihosocial, familia reprezintă exemplul tipic al grupului social primar sau restrâns. Noțiunea de grup social, centrală în psihologia socială, a fost definită ca o pluralitate de indivizi, asociați prin legături de tip normativ, comunicativ, afectiv și funcțional. Grupul primar este caracterizat prin dimensiunile sale reduse (de la minimum 2, la 30-40 de indivizi), prin existența relațiilor psihologice explicite, a unui sistem de interacțiuni dinamice și a unui obiectiv

Noțiunea de grup social, centrală în psihologia socială, a fost definită ca o pluralitate de indivizi, asociați prin legături de tip normativ, comunicativ, afectiv și funcțional. Grupul primar este caracterizat prin dimensiunile sale reduse (de la minimum 2, la 30-40 de indivizi), prin existența relațiilor psihologice explicite, a unui sistem de interacțiuni dinamice și a unui obiectiv comun, prin existența unei rețele de roluri și statusuri, a unui sistem de norme și valori recunoscute și acceptate.

Cele două caracteristici fundamentale ale oricărui grup social sunt existența unui scop comun (care constituie motorul și catalizatorul acțiunii grupale) și interdependența care există între membrii grupului. Familia constă, într-adevăr, într-un ansamblu de relații afective și de comunicare, legături formate prin căsătorie, origine sau adopție, de roluri maritale, parentale și filiale, de interese, aspirații, scopuri, norme și valori comune, recunoscute, acceptate și interiorizate de membrii familiei, impuse de viața în comun.

Membrii familiei, mențin și perpetuează o cultură comună, derivată din cultura societății date, prezentând și unele caracteristici proprii familiei respective. De asemenea, relațiile lor de tip „față în față”, strânsa lor interdependență și scopul comun sunt facilitate de faptul că membrii unei familii trăiesc sub același acoperiș.

Familia prezintă, însă, și o serie de particularități diferențiatore, care își pun amprenta asupra variațiilor individualismului și colectivismului, ale autonomiei și solidarității.

1. Astfel, față de orice alt context social, familia are calitatea unică de a influența cele mai multe domenii ale vieții noastre, de la obiectivele noastre educaționale, la modul în care facem față conflictelor, de la filosofia religioasă sau seculară pe care o alegem, la aspectele despre care putem discuta confortabil. Nici un alt cadru social nu influențează atât de multe aspecte ale vieții noastre cotidiene și nu complică la fel de mult raportul dintre gradul în care ne afirmăm individualitatea, și cel privind menținerea legăturilor cu ceilalți.

2. Un alt aspect distinctiv este apartenența involuntară. Este adevărat faptul că membership-ul involuntar caracterizează și alte apartenențe grupale ale noastre, din moment ce nu ne putem alege etnia, categoria socială sau cea sexuală în care ne naștem. Este însă dificil, dacă nu imposibil, să abdicăm de la mediul intim, familial. Este cu siguranță mai ușor să schimbăm relațiile noastre de prietenie, slujba, proiectele profesionale, opțiunea religioasă sau chiar apartenența etnică, decât să schimbăm relațiile noastre familiale.

Este cu siguranță mai ușor să schimbăm relațiile noastre de prietenie, slujba, proiectele profesionale, opțiunea religioasă sau chiar apartenența etnică, decât să schimbăm relațiile noastre familiale. Aceasta înseamnă că, multe alte grupuri înregistrează schimbări mai numeroase ale membrilor componenți, ceea ce înseamnă - implicit - relații mai puțin intense (Peterson, 1986).

3. Legăturile familiale par să aibă o mai mare durată, comparativ cu cele din cadrul altor grupuri sociale. Expectanța unei mai mari permanențe este întărită de obligațiile interpersonale autoasumate, de sancțiunile sociale și aranjamentele legale care definesc parametrii relațiilor maritale și a celor părinte/copil.

Unul din rezultatele acestui tip de aranjament formal este diminuarea gradului de autonomie sau individualism al unei persoane și complicarea conexiunilor dintre membrii familiei de aserțiunea permanenței.

4. Familia se deosebește de alte grupuri sociale și prin raportul dintre public și privat, prin gradul mai mare în care activitatea familială poate fi ascunsă perspectivei publice (Gelles și Strauss, 1979; Peterson, 1986). Juriștii se confruntă cu mari dificultăți în efortul lor de a preciza gradul până la care se poate vorbi despre caracterul privat al familiei și despre imunitatea acesteia la intervenția statului. (M. Minow și M.L. Shanley, 2001).

Domeniul privat include universul secretelor familiale. O clasificare a acestora, prezentată de Vimaia Piliari (1986), include: secretele individuale, interne și împărtășite. Secretul individual rămâne neformulat, neîmpărtășit nici unuia dintre membrii familiei.

Secretele interne apar atunci cel puțin doi membrii ai grupului familial dețin câte un secret pe care îl ascund reciproc sau persoanelor din afara familiei. Secretele împărtășite sunt. cele cunoscute de toți membrii familiei, care sunt forțați să-i păstreze unul față de altul - toți știu, dar nimeni nu vorbește - și față de indivizii din afara mediului familial.

De pildă, pasiunea pentru băutură a unei mătuși poate fi cunoscută de toți membrii familiei, dar subiectul este considerat tabu, nimeni neavând dreptul să o discute în interiorul sau în afara familiei. Secretele de acest tip indică faptul că fiecare persoană dispune de privatitate și că nimeni nu are dreptul să se amestece. Astfel, familia își menține homeostazia și poate fi privită, în continuare, ca fiind normală

În același timp, există secrete dulci, lejere sau amuzante (pregătirea unei aniversări, a unui cadou, a unei cereri în căsătorie, căutarea numelui copilului) și secrete toxice, care trimit la vulnerabilitatea personală, la complexe și dificultățile individuale, de cuplu sau familiale (de exemplu, scriitorul Louis Aragon sau actorul Jack Nicholson au aflat abia în adolescență că persoana căreia i-au spus „mamă” este în realitate bunica lor, iar adevărata lor mamă este cea pe care au considerat-o „sora” lor., fapt care i-a forțat la o reevaluare și re-structurare dureroasă a identității lor psihosociale). Lumea privată constituită îi permite familiei să construiască o perspectivă unică asupra realității și să regleze modul în care individualismul și solidaritatea sunt gestionate în condițiile unei minime intervenții ale forțelor exterioare.

Secretele de acest tip indică faptul că fiecare persoană dispune de privatitate și că nimeni nu are dreptul să se amestece. Astfel, familia își menține homeostazia și poate fi privită, în continuare, ca fiind normală. În același timp, există secrete dulci, lejere sau amuzante (pregătirea unei aniversări, a unui cadou, a unei cereri în căsătorie, căutarea numelui copilului) și secrete toxice, care trimit la vulnerabilitatea personală, la complexe și dificultățile individuale, de cuplu sau familiale (de exemplu, scriitorul Louis Aragon sau actorul Jack Nicholson au aflat abia în adolescență că persoana căreia i-au spus „mamă” este în realitate bunica lor, iar adevărata lor mamă este cea pe care au considerat-o „sora” lor., fapt care i-a forțat la o reevaluare și re-structurare dureroasă a identității lor psihosociale). Lumea privată constituită îi permite familiei să construiască o perspectivă unică asupra realității și să regleze modul în care individualismul și solidaritatea sunt gestionate în condițiile unei minime intervenții ale forțelor exterioare.

